

Rigsdagen, ikke tog Hensyn til Klager over Embedsmænd, naar disse fremkom i Aviserne, men blot til skriftlige Klager, underskrevne af Klageren selv. Dette vilde han ogsaa gøre i nærværende Tilfælde. Fremkom der skriftlig Klage, kunde Kommissionsdommerens Behandling af Sagen undergives Højesterets Prøvelse. Nævnte Skrivelse fra Justitsministeren findes neppe mere.

Som det ses, staar saaledes Justitsministeriet ganske frit med Hensyn til Sagen.

Det med Skrivelsen fulgte Eksemplar af „Ekstrabladet“ vedlægges.

Jeg har ikke haft nogen Samtale med Birkedommer Sylow om denne Sag, Erklæringen er afæsket ham ad tjenstlig Vej igennem Stiftamtet, saaledes som det altid sker.

Naar saa det ærede Medlem sagde, at der ingen Garanti er for, at Birkedommer Sylow ikke vil optræde paa samme Maade mere, skal jeg svare, at det ærede Medlem ved lige saavel som jeg, at Birkedommer Sylow ikke i mange Aar har været og ikke nu er i et Dommerembede, hvor der foretages Straffesager, han er Dommer i civile Sager og Politimester.

Slebsager: Jeg skal ganske kort paa mit Partis Vegne udtale, at vi ikke finde, at der er nogen Uoverensstemmelse mellem Justitsministerens Udtalelse ved Finanslovens første Behandling og den Afgørelse, som har fundet Sted vedrørende Birkedommer Sylow, og at vi ere tilfredse med den Forklaring, den højtærede Justitsminister har givet.

Alfred Christensen: Da jeg gik hjem fra Mødet i Folketinget den 23. Oktober i Aar, hvor Finansloven havde været til første Behandling, og hvor den højtærede Justitsminister havde givet Svar angaaende Birkedommer Sylow, mødte jeg i Bredgade en af vore mest fremtrædende Jurister, der skraaede over Gaden og spurgte mig, om Justitsministeren i Dag havde talt om Sylow, og hvad han havde sagt. Og jeg svarede dertil: Justitsministeren har ikke blot talt, Justitsministeren har læst op af sit skrevne Koncept og talt med en Mynighed og en Kraft, som ikke lover godt for den Mand, det gælder. Jeg brugte, saa vidt jeg husker, den Talemaade: Dette her vil koste et Hoved. Senere er jeg kommen til at mindes den gamle Kong Krøsus af Lydien, som vilde paaføre sit Naboland Krig og derfor sendte et Sendebud til Oraklet i Delphi for at spørge, hvorledes det vilde gaa med denne Krig.

Og han fik det Svar tilbage, der paa Græsk lød saaledes, saavidt jeg endnu kan huske min Græsk: „Κροισος Ἄλυν ἀναβας μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει, hvilket paa moderne Dansk vil sige: Naar Krøsus gaar over Floden Halys, vil et stort Rige gaa til Grunde. Naa, tænkte Krøsus, det var en god Spaadom. Han mente nemlig, det var hans Modstander, der skulde gaa til Grunde. Men det gik anderledes. Krøsus gik over Halys, men baade han og hans Rige faldt i Modstanderens Magt. Jeg er kommen til at tænke paa, at denne ansete Jurist kan, efter hvad der er gaaet for sig, og da Sagen nu gøres til Genstand for Interpellation her i Tinget, tro, at jeg har villet efterbehandle det delphiske Orakel, idet jeg sagde, at der vilde falde et Hoved, men glemte at sige, hvad det var for et Hoved, der vilde falde. Jeg skal her tilføje, at det var ikke Justitsministerens Hoved, jeg tænkte paa, men det var Birkedommer Sylows Hoved, thi den højtærede Justitsministers Svar gav mig al Anledning til at tro derpaa.

Omend jeg mener og ogsaa udtalte senere, at det har sine Vanskeligheder at grave en gammel Sag op, var det mig dog klart, at Embedsforsøelser ere udenfor almindelige Forældelser efter Straffeloven, og graves de op og føres de frem til Under søgelse, maa Sværdet falde og Dommen falde, enten Forbrydelsen er gammel eller ung. Ved senere at tænke paa den højtærede Justitsministers Udtalelse, som var nedskreven i Forvejen, og som blev læst op med megen Kraft, er jeg kommen til at mindes den højtærede Finansministers Udsagn om de fremskudte Forter, om Danmarks Bestaaen og Danmarks Forhold til Udlandet, hvilken Udtalelse blev fremsat med en noget lignende Kraft. Lige i Øjeblikket faldt denne Sammenstilling mig ikke ind, men senere, da jeg saa, hvad der skete, har jeg maattet mindes Finansministerens Udtalelser om de fremskudte Forter, idet Kraften var den samme. Justitsministeren delte sit Udsagn i to Dele. Først udtalte han: Men selvfølgelig vil jeg undersøge, hvorledes det forholder sig med denne omtrent 20 Aar gamle Sag, og har derfor straks givet Ordre til, at Akterne skulle skaffes mig. Dette skulde tyde paa, at Justitsministeren ikke havde fuldt Rede paa, om virkelig Birkedommer Sylow i et eller flere Tilfælde havde mishandlet Arrestanter, og dette maatte atter bringe Tilhørerne, deriblandt mig, paa den Tanke, at hvis det maatte oplyses, at Birkedommer Sylow i